

L'OPINIÓ

Ay VI - Número 506
Preu: 10 cèntims

BARCELONA - Dimarts, 17 de gener de 1933

UN PROBLEMA PRIMORDIAL

LA IMMIGRACIÓ A CATALUNYA

Ara que, per raons diverses, s'ha plantejat amb caràcter apremiant el problema de la immigració a Catalunya, convé que tots els catalans puguin formar-se'n una idea clara i documentada. Les xifres estadístiques, acompanyades d'explicacions i observacions, poden contribuir molt a mostrar la magnitud del problema i la necessitat de resoldre'l adequadament.

Catalunya es troba davant una ofensiva demogràfica, d'un corrent migratori sense regla, sense control i sense aturador, que amenaça les nostres fons de vida i de prosperitat i que presenta, per les seves proporcions, la importància dels trasbalsos portats pels moviments de població en els temps prehistòrics i històrics. No es tracta ja d'una infiltració lenta; es tracta d'una invasió a raig fet.

Si Catalunya tingués una frontera política internacional, li seria fàcil de defensar-se pels procediments ordinaris i extraordinaris que els Estats independents adopten en situacions anàlogues. Però no tenint aquests mitjans radicals al nostre abast, ni podem donar l'autonomia estatutària, hem de cercar per altres procediments la solució d'un problema que es comença a fer agut i angosós.

Com que no podem creure que el Govern i el Parlament de la República espanyola vegin amb complaença, ni tan sols amb indiferència, l'amenaça que gravita damunt Catalunya i especialment damunt Barcelona, hem d'esperar la cooperació dels governants i dels parlamentaris espanyols en l'acció de defensa que s'imposa urgentment i que hauria de tenir un caràcter general. No és admissible que en casos d'aquests es digui que no hi ha remeis ni palliatius quan no existeix la frontera política. Una ciutat i un poble tenen tant dret a defensar-se i a ésser defensades com un Estat independent.

Dels tres milions d'habitants de la Catalunya estricta, uns 500.000 són immigrants. Rebaixant d'aquesta xifra els valencians i balears, arriben a uns 400.000 no catalans.

Si aquestes xifres fossin estabilitzades, hauríem de reconèixer que la proporció d'habitants de llengua no catalana dins el nostre territori és molt inferior a la dels habitants de llengua no txeca a Txecoslovàquia i a la dels habitants de llengua no polonesa a Polònia. En situació més desfavorable que nosaltres es troben així mateix els petits països bàltics. Però en aquells pobles la barreja ètnica i lingüística remunta generalment a moltes centúries enrera, i el moviment migratori hi ha quedat deturat o bé reduït a proporcions moderades.

El cas de Catalunya té un caràcter especial. La immigració en gran escala, que començà amb motiu de l'Exposició universal de Barcelona de l'any 1888, ha anat accentuant-se d'aleshores ençà, amb l'excepció del decenni 1900-1910, en el qual la xifra d'immigrants baixà. La gran guerra primer i la segona Exposició de Barcelona després, determinaren una enorme creixença del corrent migratori. En els darrers deu anys, aquest corrent ha pres el caràcter d'una riuada.

La ciutat de Barcelona, que un segle enrera tenia 118.000 habitants, avui en té més d'un milió, sense comptar els de les poblacions del seu pla, pràcticament agregades a la gran urbs. En el decenni 1920-1930, Barcelona ha tingut un augment d'uns 300.000 habitants, augment que es deu en la seva major part a la immigració de la gent del sud-est peninsular, sobretot de les províncies de Múrcia i Almeria. Abans de la guerra, el corrent migratori venia principalment de les regions veïnes: València i Aragó. A Barcelona hi ha uns 60.000 aragonesos i uns 80.000 valencians. Ultimament, murcians i andalusos reforcen llurs contingents d'immigració i van en camí de passar al davant. Si comptéssim el total d'immigrants a Catalunya, comprovàrem ja el predominí dels que procedeixen del sud-est, d'on els treu principalment la crisi minera.

Es possible d'acceptar que en el decenni 1930-1940 hi hagi a Catalunya un increment d'immigrants per l'estil del que hi ha hagut en el decenni anterior?

Si l'increment seguis produint-se en aquestes proporcions, com seria i què seria la terra catalana a mitjans del segle?

En l'aspecte lingüístic, Catalunya s'ha defensat fins ací molt bé. Es un dels països europeus que millor es defensen en aquest aspecte. El poder assimilador de l'idioma català és fortíssim. Sense això, Barcelona s'hauria convertit o estaria a punt de convertir-se en una ciutat amb predominí lingüístic castellà. Però fins aquest poder quedaria afeblit si no es posés aturador al corrent.

Els perills d'aquest corrent incontrat són múltiples i greus. Hi ha el perill sanitari, el perill social, el perill polític, el perill moral, el perill nacional. Cal que trobem ben aviat un remei eficaç. No pot ésser que la convivència amb els altres pobles hispànics dins un Estat de conjunt, deixi indefensa la terra, la riquesa i l'ànima de Catalunya.

A. ROVIRA I VIRGILI

De tant en tant, en comentaris que es fan sobre l'actuació de l'Esquerra Republicana de Catalunya, s'esmenta, amb finalitats diverses, el "grup de L'OPINIÓ". Ens interessa repetir que el grup no existeix, ni ha existit d'ençà que els que el composaven amb el nom d'"Amics de L'OPINIÓ", constituïren, junt amb altres republicans esquerrans, el Partit avui governant a Catalunya, i varen acceptar-ne la disciplina.

L'OPINIÓ no és l'òrgan, ni oficial, ni oficiós, de l'Esquerra Republicana, i així ho ratificà el darrer Congrés nacional de dita organització política. És un diari d'esquerra; però el que digui no pot ésser considerat més que com l'expressió del pensament de la seva Direcció, naturalment responsable.

EL CONSELLER D'OBRES PUBLIQUES, SENYOR LLUHI, PARLA DE LA PROXIMA REALITZACIÓ D'UN PLA DE CAMINS VEINALS A CATALUNYA, I DEL PROBLEMA DE LA IMMIGRACIÓ

Retallem, pel seu interès, aquesta informació publicada ahir en el "Full Oficial":

"Per tal de conèixer el pensament del conseller del Departament d'Obres Públiques del Govern de Catalunya, senyor Lluhi i Vallescà, sobre els problemes que porta aparellats la crisi de treball i el programa d'obres públiques que té en projecte realitzar el Govern de Catalunya, ens entrevistàrem amb l'esmentat conseller, el qual contestà amablement les nostres preguntes.

Quina és la tasca que us proposeu dur a terme des del Departament d'Obres Públiques?

Hem de separar la tasca del Departament d'Obres Públiques actual de la que serà un cop hagin estat traspassats els serveis que preveu l'Estatut referents a aquesta matèria.

Actualment, la tasca immediata consisteix a realitzar un pla de camins veïnals general a tot Catalunya, seguint les normes de l'antiga Diputació de Barcelona, i que aquest organisme ja havia efectuat dins els límits de la seva competència.

Això té dos aspectes: un de caràcter burocràtic, que comprèn l'estudi d'aquest pla; un altre de caràcter legislatiu. Com que són independents l'un de l'altre, penso presentar al Parlament una llei de camins veïnals que reguli completament aquesta matèria, àdhuc en el seu aspecte financer a base de l'aportació dels Ajuntaments interessats.

El traspass de serveis respecte a Obres Públiques pot tenir una amplitud diferent, segons quin sigui el criteri que presideixi la seva realització. Per tant, sense conèixer-ho, es fa difícil bastir-hi cap tasca futura.

Quina solució preconeixeu per a remeiar la crisi de treball?

En primer terme, el problema de la crisi de treball és un reflex de la crisi econòmica general del món, i, per tant, està per sobre de tota solució local. Crec, però, que a Catalunya i a Espanya la crisi de treball pot aminorar-se gairebé en absolut fent una bona política de restabliment de confiança. Al mateix temps, cal intensificar les obres públiques, salvant amb un gran esforç les dificultats econòmiques que en els organismes públics ha deixat l'obra ruïnosa de la dictadura.

Es molt de lamentar que per part de l'Estat no es doni a la crisi de treball a Catalunya la mateixa atenció que li mereix a d'altres llocs d'Espanya.

Us pronuncieu per una solució que aturi o condicioni la immigració dels obrers de les altres terres d'Espanya?

Crec que, d'una manera deci-

Cal que la ciutat es convenci que tot rumor d'anunci d'aldarull és gratuït, i que reaccioni contra ell, tota vegada que és propagat pels enemics de la República per a fer permanent aquest ambient d'intranquil·litat.

ELS EVADITS DE VILLA CISNEROS, A PORTUGAL

EL DESEMBARC A CEZIMBRA

Lisboa, 16. — Els vint-i-nou deportats espanyols, evadits de Villa Cisneros, desembarcaren la nit del dissabte, entre vuit i nou, a Cezimbra, port de pesca enclavat a uns 35 quilòmetres al sud de Lisboa.

El desembarc no el feren a la platja, sinó a una llenca de terra situada a l'oest de la badia, on està situat un fortí denominat "Fortin del Cavalho", en estat ruïnós.

La seva aparició fou inopinada, i tan aviat com tocaren terra, es dirigiren vers les autoritats locals, a les quals es presentaren acatant les seves ordres i indicacions.

Els evadits feren manifestacions a l'alcalde de Cezimbra, el qual es negà a comunicar-les a la premsa.

Soparen lleugerament i a dos quarts d'onze de la nit sortiren amb direcció a Lisboa acompanyats de l'alcalde de Cezimbra i altres autoritats i peracnes.

A LISBOA

Lisboa, 16. — Els evadits de Villa Cisneros arribaren a Cezimbra a bord d'una embarcació francesa.

A la seva arribada a Lisboa, els deportats es trobaven en una excel·lent moral i bona salut. Gairebé tots ells s'han deixat créixer la barba. S'han escampat per diversos hotels i pensions, sota la vigilància de la policia.

Alfonso de Borbón i León i altres companys d'ell, s'han instal·lat a l'Hotel Metropol.

La notícia de l'arribada dels evadits a Lisboa circulà ràpidament pels centres informatius i el pas dels deportats suscità curiositat i comentaris per l'aspecte que els donava les seves crecudes barbes.

Cezimbra és una vila portuguesa, del districte i diòcesis de Lisboa. Es troba integrada per les feligresies de Nossa Senhora da Consolacao i de Sao Thiago, a 25 quilòmetres de Setúbal, que és l'estació ferroviària més pròxima.

Cezimbra compta amb uns 9.000 habitants i conserva el seu històric castell aixecat a la platja en temps de Joan II de Portugal, i entre els seus monuments religiosos, compta l'ermita de Nostra Dona del Cap, a la qual, periòdicament, hi van centenars de peregrins.

El terreny de Cezimbra és molt fèrtil i fecund, constituint la seva principal producció en cereals i olis. També la cria del bestiar i la pesquera, són fonts de riquesa de l'esmentada vila i els seus entorns.

La fundació de Cezimbra ve de temps molt llunyanes, puix que s'atribueix als celtes, uns 300 anys abans de J. C.

Va estar en poder del moros, essent reconquistada per Alfonso Henriques en 1165. Aquesta vila resultà castigadíssima per les guerres, la qual, a la fi, quedà destruïda fins que la reedificà Sanç I en 1200, concedint-li privilegis i franquícies. Dionís I l'elevà a la categoria de vila corrent l'any 1323.

(Continua a la pàgina 14)

«L'ARC EN CIEL», AVIO TERRESTRE PILOTAT PER MERMOZ, HA TRAVESSAT L'ATLANTIC EN 14,30 HORES DE VOL, A 223 QUILOMETRES PER HORA, PORTANT SET PERSONES A BORD

El cèlebre aviador Mermoz sortí, dijous passat, de l'aeròdrom d'Istres (prop de Marsella), pilotant un trimotor Cousinet de nom Arc en ciel. Viatjaven en l'avió set persones, que són: Mermoz, com a comandant a bord; Cartier, com a pilot segon; l'enginyer Cousinet, constructor de l'aparell; un viatger, un radiotelegrafista i dos mecànics.

L'avió és un trimotor terrestre d'ala baixa, del tipus "Cantilever". Els motors són "Hispano-Suiza", de 650 cavalls cada un.

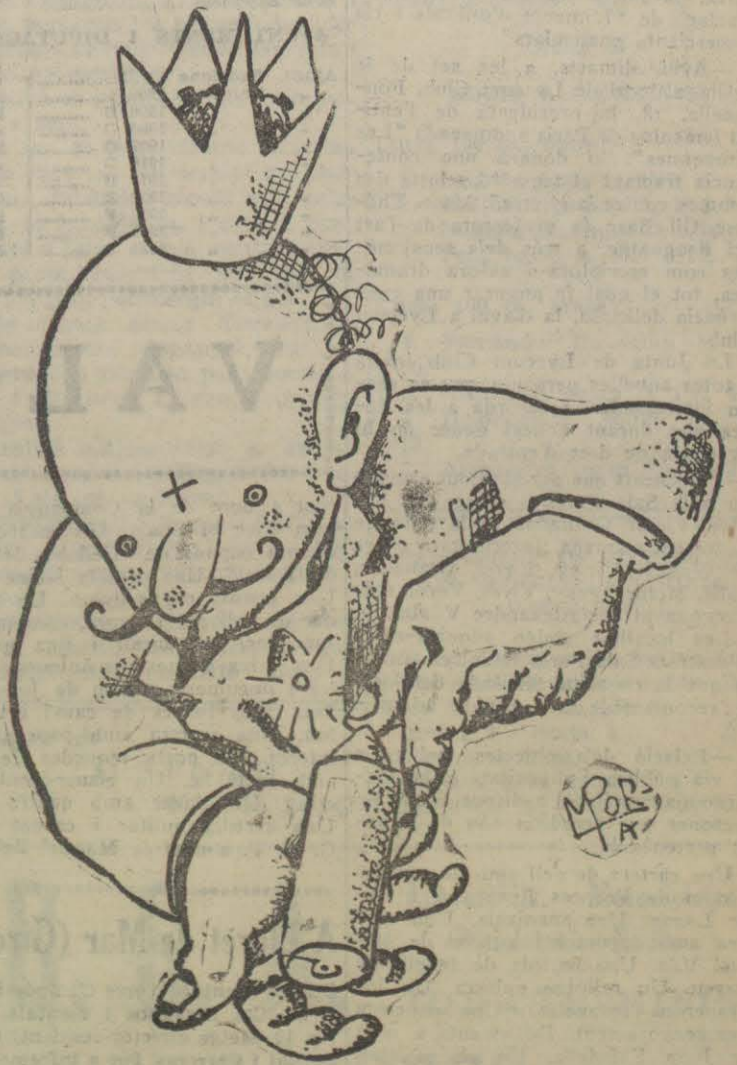
El divendres a les dues del matí l'avió prengué terra a l'Aeroport de Port-Etienne. El mateix divendres, a les onze del matí sortí de Port-Etienne i a les quatre de la tarda arribava a Sant Lluís del Senegal.

El propòsit dels aviadors era sortir el dissabte per tal de travessar l'Atlàntic, però aquest dia el mal temps els impedí emprendre el vol i

el diumenge tampoc no pogueren sortir del terreny per les condicions dolentes d'aquest en què havia quedat després de la pluja del dissabte.

Ahir, dilluns, a les 4'48 del matí, en mig de la fosques de la nit, empenyeren el vol, dirigint-se directament cap a les costes del Brasil. A les 10'30 del matí, Barcelona comunicà directament, per ràdio, amb la tripulació de l'avió en vol, que digué que tot anava bé a bord i que portaven 1.355 quilòmetres de vol sobre l'Atlàntic. Més tard, també per ràdio, es va rebre la notícia oficiosa que a les 19 hores 20 minuts, havia arribat l'avió de Cousinet a Natal.

L'avió trimotor terrestre Arc en ciel, pilotat per Mermoz, ha cobert, doncs, sobre l'Atlàntic la distància de 3.200 quilòmetres en 14 hores 30 minuts de vol, a una velocitat de 223 quilòmetres per hora.

UNA ALTRA TEMPTATIVA FRACASSADA

El que paga. — Amb gaires provatures com aquesta, aviat arribarà al darrer cartutxo...